

ВИКТОР ЮГО ДЖИНОВЕТЕ

Превод от френски: Кирил Кадийски, 2002

chitanka.info

*И както в есенния свод студен
се точат жеравите с жалби
клетни,
тъй стенещите духове пред мен
се носеха, от бурята подети.
Данте*

*Спят кеят,
градът —
немеят
и спят.
Спят хора...
В простора —
умора
до смърт.*

*Спи стаена
пустошта,
но простена
в миг нощта.
Тъй душата
в жар се мята
в самотата...
Самота!*

*И заклокочи
морето пак —
джудже изскочи
май в тоя мрак
и със звънчета,
душа проклета,
подскача, крета*

от крак на крак.

И тая шир смълчана,
безлюдна, дива шир
ехти като камбана
в прокълнат манастир —
тъй с ропот глух тълпите
се вдигат и в тъмите
прииждат на вълни те
и пискат се безспир.

Боже мой... Те пак са тука —
джиновете! Адски мрак!
Скърца стълбата и пука,
гъне се под моя крак.
Лампата в ръката гасне,
сянката ми страшно расне
и със скокове ужасни
скача до тавана чак.

Помита тяхната вихрушка
по пътя всичко с рев и вой
и паркът гол и сух се люшка
и пука като в огън той.
И сборището им крилато,
огромно тежкокрило ято,
е облак с мълния, която
ще сцени нощния покой.

Наблизо са! Но ние в тая къща
на скрито сме, макар да сме сами.
Ужасен вой! О, армия могъща
от зли вампири, дракони, лами.
Скрипти на покрива гредата яка
и като сламка гъне се, и в мрака
вън хлопа портата и адски трака,
и още малко — ще се разломи!

О, адски стонове, ридания, ръмжене!
Кошмарният рояк, от вихъра подбран,
ще рухне, о, небе, над моя дом... Край мене
стените се тресат под черната им сган;
и къщата крещи, подскача и се мята,
и нещо мощно я изскубва от земята,
и аз я виждам как се носи над полята
като изсъхнал лист, от вятъра отвян.

Пророче, протегни десница свята,
от демоните зли ме заслони,
прострян в прахта, тамян до небесата
ще ти кадя до сетните си дни!
Стори така, да устои вратата,
безсилно ятото им да се мята
и да си счупат ноктите, крилата
в решетките и яките стени!

Отминаха... О, зла кохорта!
Изчезнаха и вече с яд
не тропат вън по мойта порта,
стопи се хилядната рат.
Но още звекът на окови
тресе дома ми из основи
и стенат дъбове сурови
отсреща там, на оня скат!

Някъде те още махат
в непрогледните мъгли,
но е тъй безшумен махът,
че се питаш ти — дали
пак щурци не заскрипяха
песента си тиха, плаха,
или по желязна стряха
дъжд неспирно ромоли?

Долитат звуци слаби,
неясен шум и звън —
пастирите араби
тъй свирят с рог отвън
пред шатрата в полето
и от мечти обзето,
сънува пак детето,
сънува златен сън.

Деца на мрака
и на смъртта,
изчезват сякаш
във вечността;
така вълните —
глух шум в тъмите —
ще доловите
навън в нощта.

Но прибоя
премалял
секва своя
ропот вял —
не жена ли
с вопли вяли
спря да жали
по умрял?

Тъмите
мълчат.
Томи те
сънят,
пулсира
всемира...
Замира
шумът.

[28] август 1828

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.